

Régi ismerősök

Világpolgár: Budapestten ugyanúgy otthon van, mint Tokióban. A képeitán még nála is több helyre eljutnak, a gyűjtők mindenholnan megkeresik, a kiállításai pedig bejárják a kontinenseket.

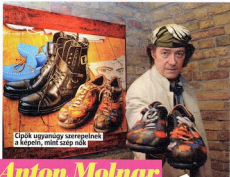
Kétszer kezdődött el a művészi élete: először akkor, amikor elvázta a Képzőművészeti Főiskolát, másodsor pedig amikor Franciaországba költözött.

Kicsi korom óta festő szerettem volna lenni. Edesapám megérezte azt a képet, amit Latabár Kálmánról készíttettem három éves koromban. A Képző- és Iparművészeti Szakközépiskolába jártam, ahol Percz Jenő József volt az igazgató, a weimari Bauhaus egykori diákja. Sokat tanulunk tőle. Harmadszorra vetek fel a főiskolára, közben a Szépművészeti Múzeumban dolgoztam. Eleinte restaurátorokodtam, de ahhoz alkatilag túrelmetlen vagyok: saját műveket akartam készíteni. Műtán beszéltem franciául és angolul.

Ismerősök és ismeretlenek naponta lépik meg régi játékokkal

rám bízták a külföldi vendégeket. Élmény volt, amikor kezembe vehettem – hogy megmutassam – Leonardo vörös krétás rajzát. Persze kesztyűben... A főiskolán Sváb Lajos tanítványa voltam. Amikor végeztem, láttam, hogy itt nem lesznek kiállítási lehetőségek, így lemezborítókat készíttettem – Fenyő Miklósnak, akivel jó barátok lettünk. Szikora Róbertnek, Szűrényi Leventének. Más-más stílusban, ahogy a zenéjük is más. Nekem mindig nagyon fontos volt a zene. De azt éreztem, hogy nem

Cipők ugyanúgy szerepelnek a képein, mint szép nők

Anton Molnar

MIILLIÁRDOSOK GYŰJTİK A KÉPEIT

A **hot!** retrovátában olyan személyiségek vendégeskednek, akiket az egész ország apraja-nagyja ismer; az utóbbi években mégis kevesebbet láthatjuk-hallhatjuk őket. Így hétről hétre megkérdezzük, hogy vannak, és mi lett velük.

„VELEM NEM KÖNNYŰ ÉLNI”

erre születtem. Akkor még nem gondolta senki, hogy milyen közel van a berlini fal lebontása. 1988-ban döntöttem el, hogy Párizsba költözök.

Családdal, feleséggel, két gyerekkel nem lehetett egyszerű elhárózás. Nem is tudom, hogy sikerülhetett.

Krisztina, a feleségem külkereskedő szakon végzett. A kislányaim egy- és háromévesek voltak, ma már Linda 28, Laura 26 esztendő. Ami a költözést illeti, az egy kis James Bond-os történet, és benne van a születem élete is. Nekem sok francia barátom van, még Afrikából. Édesapám matematikus volt, az ELTE-n a geometria tanszék professzora. Az ENSZ kérte fel, hogy Mali fővárosában, Bamakóban szervezze meg a matematikusképzést. Tízévesen egy másik kontinenssel, éghajlattal, kultúrával ismerkedtem meg, ami eleinte nem volt könnyű. Ott éltünk öt évig: megtanultam franciául, megszerettem az utazást, láttam, hogy vannak más országok, nem csupán egyféle igazság létezik, és hogy ettől és az emberi élmények sokaságától gazdag a világ. Mindent apám diplomáciái megbízatásának köszönhettem. Az afrikai formák, színek, masszők aztán később jelentkeztek a képeimen is. Hogy India árnyalatait is.

„EGY SZÉKEN FESZTETEM”

Ha voltak is ismerősök Franciaországban, azért ez háló nélkül ugrás lehetett – és nagy felkészülés, hogy mi lesz a családdal. Először Genfbe utaztam egy ENSZ-meghívással. Később néztem körül Franciaországban, és virágyelvben üzentem a feleségemnek. „Találtam egy jó farmert” – ez a mondat jelentette azt, hogy van manka, jöhetnek ki is.

Azonnal jól alakult minden?

A kislányaim azt kérdőztették, miért nem kaphatnak fagyalót, miért nem megyünk ringlispálenzi, vagy miért nem veszünk nekik babit. Pesten mindez megvolt. Franciaországban eleinte egy negyvenkét négyzetméteres lakásban laktunk. Nemhogy műtermem, de még

átlványom sem volt; egy szóken festetem.

Mikor indult be aztán ez a páratlan karrier, aminek eredményeként – Tokiótól New Yorkon át Szingapúrig – a világ minden tájáról érkeznek a gyűjtők egy-egy kiállításának hírére, hogy elsőként láthatassák meg a képeit?

Viszonylag hamar. Adva volt a lehetőség, hogy szerződést kötök egy galériával, ami hosszú időn át biztos és jó megélhetést jelent. Csak nem akartam, hogy mindig ugyanazt várják tőlem. Széles skálán dolgozom, más és más témák izgatnak, az én képeim nem járnak körbe a világban, hanem új és új ötleteket dolgozok fel. Budapesten az múlt emlékei merülnek fel, az elmúlt idők játéka kerültek a falakra. Sikere van a kiállításnak: naponta állítanak be ismerősök, ismeretlenek, és ajándékba hozzák a régi játékokat.

HARMINCEZER EURÓS KÉPEK

Régi idők emberé, arcké, mai emlékek, cipők és szép nők egyaránt szerepelnek a festményeken. A gyűjtők sorba állnak értük. Mennyiért veszik az Anton Molnar-képeket, ha nem titok?

Az árak nem én határoztam meg, hanem a piac, a galériák. Budapesten sem adhatok olcsóbban egy festményt, mint Londonban. Ötödéven a főiskolám megfestettem Keith Richards, a Rolling Stones gitárosának portréját – emiatt ki akartak rúgni. Molnár György barátom, akivel közösen alapítottuk a budapesti galériát, megvette a képet 2000 forintért.

Krisztina festette magát egy képet a férjével

Játékosrajg is témája az idei budapesti tárlatnak

Molnárak: a család, a felesége és a két lánya

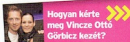
1983-ban. Az első franciaországi kiállításomon már 2000 frankért, olyan 80 ezer forintért vásároltak tőlem festményt. Ma 15 és 30 ezer euró között mozognak az áraim. De ez nem mondt semmit, hisz Van Gogh életében egyetlen képet adott el, azt is a testvérének. Napjainkban sokkal többet fizetnek érte az aukción.

Ma már jól énekel, akár-nemmi fafajlatot vehetnek, van műterme, kalap- és cipőgyűjtőmánya, különleges ruhákat hord. Mégis, ami szembeütő, az az, hogy nem egy elragadtatott művész és a mögötte meghűződéő hozzátartozók, hanem egy szerető család képét látni.

En tulajdonképpen soha nem akartam megművelni – de egyszer csak találkoztam Krisztinával. Addigra túl voltam életem bohém sza-

kaszán. Velem nem könnyű élni. Napj tiz-tizenkét órát dolgozom; a technikám nagyon lassú, hetekig festek egy képet, a régi németalföldi mesterek és a mai keze megoldásait egyeshet. Úgy kell késző este odakönyögrőgni a vacsoraasztalhoz. A gyerekeket úgy neveltük, hogy ha volt, mondják, egy kiállításom Tokióban, elkértük őket az iskolából, és velünk utaztak. Linda, a nagyobbik lányom művésztörténetet tanult a Sorbonne-on, és egy művészeti fotókat forgalmazó galériáláncnál dolgozik. Laura pszichológus lett.

Hány képe van otthon a falon? Nagyon sokáig egy sem volt. Krisztina folyton kérte, hogy fessék egyet. Amikor végül elkészült, azt mondtam: „Ez a mi képünk”. „Nem – mondta ő – Ez az enyém.” **Uwe!**

Hogyan kérte meg Vincze Ottó Görbicz kezét?